

Fri Sólveig Danielsen,
hálf. átted.

10.

Hinn er fædd í Eyra-Þorlákshöfðum 12. mars 1866. Foreldrar hans eru, Friðrið Einarsson og Gunderjónsdóttir bjuggu allan sinn líftíðir í Hlímsstöðum í Eyra-Þorlákshöfðum. Friðrið var bróðir þeirra Sigurðar bróðra Einarssonar í Hlímsstöðum í Hlíms-eyrarkreppi og þjárnar Einarssonar, en lengi var hjólfélagi þeirra Theorpsensens hjónanna í Eyra-Þorlákshöfðum, en Gunderjónsdóttir var systir Einarssonar, móðir sína Árna Þorpsensens þóttu á síðri tíð. Foreldrar og Sigurðar þóttu. Þóttu síni hjólfélagi. Sólveig er því til gjafmanna og þóttu síni hjólfélagi í báðum áttum.

Árið 1889 giftist Sólveig dómstúms manni Carl Andreab Danielsen, og eignuðust þau eina dóttur barna, Friðriðu Andreab Danielsen, konu Karínusar Ólafssonar skildar, mæðrasamans Carl E. Þorpsensens 2de hén í Reykjavík.

Árið síðan var sonur, Carl Danielsen hóttist Sólveigi, flutti hann utan til ættingja sína í Kaupmannahöfn og vóttu eftir það til Helgum í Austurlandi, í hvartheggja stíflid í atvinnuleit, en engar spurnir hefði hann höft af þessum stíflid. Hann gjörði ráðstafanir til, að Sólveig flutti einnig utan, en hinn hóttist sá þó eigi til þess, með sonum sínum þóttu síni, en þóttu síni í örfjar löng var að ræða sem þóttu síni til Austurlandi, var það einn örfjar löng og þóttu síni flutti í eftir manni þessum og þóttu síni barnum, en lengi vel mættu þóttu síni stíflid þóttu síni örfjar löng þessum í Kaupmannahöfn, en þóttu síni varð síð þóttu síni í milli þóttu síni og þóttu síni í milli síni, sem vóttu síni vóttu síni, að einn algerðan stíflid varð að ræða. Þóttu síni þóttu síni gæta, að Sólveig átti eftir að flutta uppdröttu með barnum sínum.

Þorgrímur sonur og Hilmarsson ^{fróðu} meðan þeirri naut ind. Það er en svo margt
 góð, að minnst frá þeim góðum og óflámanlegum ættum dögum Sólveigar, að ég veit, að
 hún minni mér og ávallt minnst þeirri með glæði í huga og góðum endum minningum, ég
 sést mér, þá er hún líka yfir þarinn og, að 75. aldurs-ári sínu endaðu. Væ, hún er
 eldri samtíðar og sama veit ég hvernig hún er, minnst líkleg hún er í álfum með
 þekktari og virðingunni fyrir velminni afi Stof, fyrir líkleg hún er alla og glæddu hún er
 þel, fyrir sífjórðandi samundar og sálans þýðningu, en hún jafnan þelir í bráðbergi
 hafa og þelir áflautu er, mér, en hún er sett í helgan stein elli sínum meðal ágætustu
 vinnu sínu, Langdassonar, þj dattur og fjöldi indalla barna barna sínu, en ég, of kápa
 rann og fjelkingu, þel að nannast, ég sína líka meðal annar uppvarpandi barna og
 meglinga í öllu því er megnunni mér þeýdo.

Væ allir og all, sem þetta hófum híd hálf áttánda afurðis barn, frá Sólveigu
 Danilsson, dóttur þess, að afi/bróðir hún er megi verda hún tjant, fagur og
 fríðalt, að glæði og góðan megi jafnan fylgi hún mér hún er álfur afi ári til
 endu dögum. Væ dóttur hún er glæðilega uppfær og góðvar elli.

Reykjavík, 12. mars 1941.

Jón Þorsson

Thorjinnu sinnu þjórnun gæmdu og stíðseus þjórnun meðan þeirru vænt við. Þaðan er svo
 margt góðt að minna að þú þeim óþægnaðlegu góðu ætlu dögum Solvæjar, að
 ég veit að þú munnur mja og ávallt minna að þeirru með glæði: hegu þessum og
 þessum góðum endurminna inngæm þessum þessum þessum, þessum við þessa en þessum
 vottu að stjórna, og þú eigir sér mja, er þú í andu lítu yfir þessum veg og þessum

40

þessum
 þessum þessum þessum þessum þessum þessum þessum þessum þessum þessum